

Hejsek 1

ČASOPIS ODDÍLU *Upřed* ROČNÍK XXVIII září 2012

Pejsek štěká...

Tábor je bohužel za námi
a v srdcích nás hřejí vzpo-
mínky na oheň v týpí, krá-
su a klid přírody v našem
údolí, vítězství v hrách a ...
temný labyrint!

Haf!!!!

Před námi je další oddílo-
vý rok plný her a výprav
za modravými dálkami a
blízkými zákoutími.

Haf!!!!

Štěkám vše nejlepší Mi-
kuldovi, Melišce, Skřítě,
Samaře, Jónovi a Tee!

V řadách vedoucích ví-
tám několik nových tváří:
Poma, Bahňáka a Máru.

Haf!!!!

Na další stránce najdete
seznam výprav do kon-
ce roku. Již teď můžete
mámě a tátovi v kalendá-
ři udělat červené křížky.

Haf!!!!

Příspěvky na letošní rok
jsou stále 500,- Kč.

Co budeme dělat?

- 4. 9. Oddílovka (16:00 - 19:00)
- 11. 9. Oddílovka (16:30 - 19:00)
- 18. 9. Oddílovka (16:30 - 19:00)
- 25. 9. Oddílovka (16:30 - 19:00)
- 27. - 30. 9. Výprava na Vraní
- 2. 10. Oddílovka (16:30 - 19:00)

a dále...

- 12. 10. Čaj (16:00 - 19:00)
- 25. - 28. 10. Podzimky u Broumovských stěn
- 9. 11. Čaj (16:00 - 19:00)
- 10. 11. Výprava na 50km
- 10. 11. Výlet pro menší
- 23. - 25. 11. Filmový víkend (natáčíme!)
- 30. 11. Čaj (16:00 - 19:00)
- 14. - 16. 12. Vánoční výprava

Výpravy v novém roce v dalším čísle Pejska!

Tábor aneb jak jsme bojovali proti Mínotaurovi (2.-19.7.2012)

Na konferenci vědců hase,
předvést se s Diovou sochou.
Kdo může říct, že ji našel?
Kdo pro prst do lesa zašel?
Oddíl Vpřed přispěl svou trochou!

Přesunout se zpátky v čase,
najít více než jen zbytek.
Zadaří se, nezadaří?
Pomůžou bohové staří?
Nesmí být třeba výčitek!

Když v Athénách hry konaly se,
krétský král Mínos poslal syna .
Princ Androgeus všechno vyhrál,
však býk se zčistajasna přihnal
pak z hrdiny zbyla jen skvrna.

Kréťané mocně naštváli se,
nehodu měli za atentát.
Chtěli pomstu svého králevice!
Způsobit krutou smrt lidí více.
Athéňané se začli bát.

Čas losování přišel zase.
Můj ty smutku, jsme to my!
Mínotaurus v brzké chvíli,
všechny nás zhltně jako chilli.
Jak vyváznem z téhle pohromy?

Může v blížícím se zápase
nám vůbec něco pomoci?
Obětujeme bohům sklizeň,
denně bojujem o jejich přízeň.
Pracujeme jak otroci!

Tajemné Sfinze postavit se,
promluvit s Héraklem i Daidalem.
V noci proplížit se k Ariadně,
navštívit Thetis, jež sídlí na dně.
Zapět si s Orfeem, zaletět za Hermem.

Po všech útrapách zadařilo se.
Na Krétu jsme zdárně dopluli,
získali mocný meč, nit i plánek
prošli bludištěm jako vánek...
A Mínotaura jsme přemohli!

Z pohledu Stína

Venku mírně poprchávalo. Všichni jsme seděli ve-
vnitř a čistili zbraně. Tedy, abych byl přesnější, všich-
ni až na hlídky. Ty máme dvě. Jedno hlídkové hnízdo
má přehled nad severovýchodní stranou základny,
druhé kryje jihozápadní. Vzhledem k jejich dobré-
mu rozmístění mají přehled nad velkou plochou, a
v případě potřeby se mohou krýt navzájem. To díky
dosahu zbraní a tomu, že jsou hnízda krytá ze všech
stran.

Dnes má hlídku Sýček a Aik. On se nám sice kdysi
představil jako Električka, ale my mu říkáme Aik. Ani
nevím, proč. Abyste mi rozuměli, my si totiž neříká-
me jinak, než přezdívkami. Je to kvůli bezpečnosti.
Kdyby někoho z nás chytili živého, za nic z nás nedo-
stanou jména našich kamarádů. Díky tomu jsou jejich
rodiny v bezpečí.

Kromě Sýčka a Aika jsme tu ještě další čtyři. Mě
říkají Stín, prý proto, že se umím dobře plížit. Ved-
le mě sedí Franko (tvrdí nám, že to není jeho jmé-
no, doufejme že mluví pravdu), naproti nám čístí své

zbraně Kopáč a Střelec. Toho Střelce mi je nejvíc líto. Přišel o svou rodinu hned na začátku odboje. Když se totiž rozhodl bojovat za naši malou zemi, zabavili jeho dům, a rodinu mu odvezli kdovíkam. Tehdy přišel k nám. Jim totiž bylo hned jasné, na jakou stranu se Střelec uchýlil. Jeho chování měli prý velmi dobře zmapované už před „záchrannou akcí“. Tak totiž říkají tomu měsíc trvajícímu rabování, které bylo začátkem poddanství naší země.

Při čištění svojí Waltherky (to je moje druhá zbraň kterou nosím neustále při sobě, AKMS 7,62 mám už vyčištěnou a položenou vedle sebe) se mi v ní něco zaseklo, a nemohl jsem přijít na to, co.

„Něco se mi tam seklo“ povídám.

„Ukaž...“ podávám zbraň Střelci. Ještě před převratem měl velkou zálibu ve zbraních, a celkem se v nich vyzná. Hrabal se v ní aspoň půl hodiny, a pak s pokrčením rameny mi ji hodil zpátky.

„Nemám tušení, co tam drhne, řekni si Aikovi, až se vrátí, Přece je jenom v těhle věcech z nás nejlepší.“

Dobil jsem tedy pouze svoji AKMSu, a s povzdychem položil svůj milý Walther P-38 na stolek.

„Za půl hodiny končí, a já ho mám jít vystřídat. Řeknu mu to tam.“

Lehnul jsem si tedy na svůj slamník a chvíli jsem odpočíval.

„Za pět půl šesté. Musím jít.“ Krátce jsem se tedy rozloučil s ostatními a opatrně vylezl z úkrytu. Trochu se už šerilo, viditelnost ještě zhoršoval mírný déšť. Ještě že je hnízdo kryté.

Doplazil jsem se k jihozápadnímu hnízdu. Aik mě už čekal.

„Tak co?“ povídá. „Celkem psí počasí, co? Ještě že pro dnešek končím.“ prohlásil a už se chystal k odchodu. Hned se ale zarazil. „Kde máš pistoli?“

„Něco se v ní zaseklo, nemohli jsme přijít na to, co. Je to na stole. Podíval bys se pak na to?“

„Jasně...“ odpověděl. Vytáhl z pouzdra svůj Glock 17 a podal mi ho.

„Hlavně mi to neznič. Prožila se mnou už spoustu zajímavých věcí.“

„Díky. Tak už běž, ať se soustředím.“

stmívalo se, a se tmou přišla také zima. Zachumlal jsem se tedy do deky, svojí útočnou pušku v ruce.

Asi deset minut poté jsem ze severní strany slyšel jakési kroky.

Další díl povídky najdete v příštím Pejskovi, pokud tedy rozhodnete, jak má pokračovat.

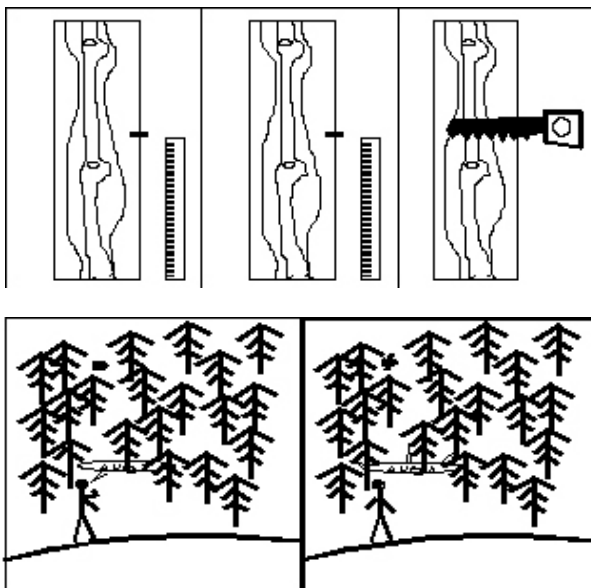
Co má Stín udělat? Má se vrátit do základny a ostatní informovat? Má začít střílet? Nebo se má plížit za zvukem, a nechat kryt nechráněný? Možnost vybrat pokračování příběhu dostanete příští schůzku.

Poznej přísloví

Vítejte v prvním dílu „Poznej přísloví“. V každém obrázku či v každém odstavci se skrývá jedno české přísloví. Pokud přijdete na jeho známější znění oznamte to Pomerančovi a ten vám udělí za každé vyřešené bod do bodování.

Pro menší

Pro větší

1. Typ zemědělské budovy, jehož přívlastek shodný tvoří nadpřirozená moc, svou pomalou činností, při které dochází k rozměňování semen, 100 % zajišťuje výrobu dané suroviny.

2. Dihydrogenmonoxid, jehož hlasitost se pohybuje pod 20 dB, se významně podílí na erozním procesu probíhajícím na rozhraní litosféry a hydrosféry.

Putování po Malé a Velké Fatře (20.-25.8.)

V jednu chvíli to vypadalo, že by nás dokonce mohlo jet až sedm. Nejelo. Zbyli jsme pouze čtyři stateční – Míša, Májka, Pomeranč a Eliška. Čekaly nás dny v pustině obklopené strašlivými hladovými vlky, nebezpečnými medvědy, zákeřnými rysy... Ale také roztomilými veverkami :)

Pondělí aneb Jak jsme sjížděli peřeje na Váhu

Vlak do Žiliny jsme našli docela rychle. Následovalo hledání správných míst dle našich místenek. Poté co jsme připravili o sedadlo potetovaného a namakaného pána, ukázalo se, že jsme si spletli vagón a máme být někde jinde. Naštěstí si našeho odchodu nevšiml.

Cesta ubíhala rychle. Aby taky ne, když jsme měli Bang, karty a zásobu sirek. Po 5 hodinách jsme vystoupili v Žilině a vydali se hledat autobus do Strečna. Strategicky jsme se proto rozdělili.

Bohužel už jsme se nestihli zase včas u správného nástupiště setkat, a tak nám ujel. Nevadí. Další jel za 20 minut. Když jsme dorazili do cílové stanice, začali jsme hledat řeku. Celé naše putování padaly teplotní rekordy, takže jsme využívali vodních toků, jak se dalo. Šli jsme tady stále z kopce, až jsme narazili na vysněný Váh. Věci do stínu a hurá do plavek! Hned na

začátku nás řeka začala strhávat, a tak jsme raději postupovali společně. Zhruba v půlce toku jsme uklouzli a svištěli si to peřejemi. Snažili jsme se dostat ke břehu, leč marně. A tak nám nezbylo, než je projet až do konce a vrátit se zpět po břehu. Tahle zábava

nám vydržela až do pozdního odpoledne. Všichni jsme utržili nějaké ty šrámy, nejvíce ovšem Májka.

To už ale nebylo takové horko, a tak jsme začali pomýšlet na výšlap na chatu Pod Suchým. Vydali jsme se po červené a škrábali se a škrábali a škrábali. Po 3 hodinách stoupání jsme se konečně ze Strečna (360 m.n.m) vysápali k chatě (1075 m.n.m). Zde jsme nabrali vodu a uvařili. Stmívat se začalo už kolem osmé hodiny, protože jsme byli hodně na východě. A tak jsme přespali na vysekaném plácku louky pod širým nebem, které chata nabízela.

Centrální křižovatka

povídka od Vosy

„Co se stalo na centrální křižovatce?“ Zopakoval postarší nadstrážmistr, unaveně si otřel čelo kapesníkem a pohlédl do místnosti plné novinářů. „Co se stalo na centrální křižovatce, to vám mohu říct naprosto přesně.“ V místnosti byl klid, byl slyšet jen tičný elektrický bzukot diktafonů a kamer, snímajících nadstrážmistrův obličej. Zhluboka se nadýchl a pokračoval: „Do kloubové tramvaje značky Škoda, která odbočovala z Hlavní třídy do Dušní ulice, narazil létající talíř.“ Nadstrážmistr sklapl desky a dal najevo, že skončil. Novináři se na něj začali tlačit, strkat mu pod nos mikrofony a rvát další otázky, které ovšem ve všeobecném hluku zanikly. „Detaily - “ dodal nad-

strážmistr a místnost ztichla. „Detaily jsou předmětem šetření.“ Rychle posbíral všechny své papíry, zvedl se ze židle, odešel do vedlejší místnosti a zavřel za sebou dveře.

„Parchanti malí zvědaví. Nedaj člověku svátek.“ Protnesl k pěti svým podřízeným, kteří převážně seděli u obrazovek a doufal, že ho slyšel alespoň jeden malej parchant za dveřmi.

„Jak je to dlouho, co se to stalo?“

„Asi padesát minut, nadstrážmistře.“

„A co jsme zatím udělali?“

Sebral ze stolu několik fotek a stále dokola si je prohlížel. Byla na nich ze všech možných úhlů vyfocená tramvaj s číslem sedmnáct, úplně obyčejná Škodovka, do které byla přibližně vprostřed, zrovna v kloubu, nějakým záhadným způsobem vklíněna modrošedá koule zcela bez výčnělků, která se zdála narozdíl od tramvaje úplně neporušená. Její pasažéři zatím zůstávali uvnitř, zatímco cestující sedmnáctky hystericky pobíhali okolo.

„Centrální křižovatka a přilehlé okolí jsou cele uzavřeny. Na místě už jsou nějací - - nějací mimozemšťanologové z NASA, a snaží se navázat kontakt.“

„Úspěšně?“ Od vedlejšího počítače povstal zavalitý muž:

„Prý ano. Co se jim podařilo zjistit, pochází prý odněkud ze souhvězdí Asterismy.“ Tohle nadstrážmistrovi nic neříkalo, a tak zabrousil jinam.

„Svědci?“

„Vyslechli jsme pět cestujících tramvaje, asi deset řidičů a několik místních, kteří v té době byli doma.“

„Pustte nejzajímavější výpovědi!“

„Dobře – jeden z řidičů – Zdeněk Hořejší, 49 let, učitel.“ Několikrát kliknul a z reproduktorů zazněl rázný mužský hlas.

„Čekal jsem na semaforu na centrální křižovatce. Všiml jsem si kulovitého tělesa letícího asi tak dvě stě metrů nad zemí, ale nevěnoval jsem mu pozornost, myslel jsem si, že je to nějaký – nějaký reklamní balón, kterých teď u nás létají desítky – a věnoval jsem svou pozornost světlům. Mou pozornost upoutal až zhlasiťující se hluk, svištivý zvuk. Podíval jsem se nahoru právě včas, abych rychle zacouval do protisměru. Na místo kde jsem stál dopadlo s obrovským rykem ono těleso, odrazilo se od země jako hopík a dopadlo přímo na křižovatkou právě projíždějící tramvaj, kde zůstalo zaklíněno. Okamžitě jsem vystoupil z vozidla a - “

„To stačí.“ Štěkl nadstrážmistr. „Ještě něco zajímavého?“

„Ano. Františka Jandová, 62 let, v důchodu. Již dvacet let bydlí v domě na rohu centrální křižovatky.“ Pár kliknutí myši a spustila se další zvuková stopa.

„Zrovna jsem dělala řízky, měly přijet vnoučata. Mohlo bejt tak půl jedný, nevím, zaslechla jsem takovej zvuk, jako dyž uchází papíňák. Ale říkala sem

si, dyk nic takovýho nedělám. Teda jako koukla sem se, estli je plotna v pořádku, ale byla bez problémů. Koukla sem z vokna, viděla sem jenom nákej balón dost vysoko nad střechama. Tak sem dělala dál řízky, ale ten bugr venku byl větší a větší. Bouchala sem na Nováčkovi vod vedle, ty taky vobčas dělaj brajgl, ale zvuk byl silnější a silnější. Zrovna dyž sem šla zavřít vokno, řachla na ulici ta – koule. Vodlítla sem tou – kerak se tomu říká? Jo, tlakovou vlnou vod vokna a samym překvapením sem spálila řízky.”

Nadstrážmistr obrátil oči v sloup. Muž od vedlejšího počítače mu zaklepal na rameno:

„Další zprávy z místa, nadstrážmistře! Pracovníkům NASA se podařilo zjistit, že mimozemšťané jsou přátelští a mají zájem o spolupráci!”

Nadstrážmistr navlhčil kapesník a plácl si ho na čelo. UFO v jeho rajonu, to mu byl čert dlužen!

Zazvonil telefon. Zvedl ho. „Nadstrážmistr Koudelka?” Ozvalo se ve sluchátku.

„Ano, co má bejt?” Odsekl policista.

„Jsem vedoucí recesistické skupiny Volitional. Jsme dojati vaši směšnou reakcí na náš falešný létající talíř, který jsme nechali přistát na centrální křižovatce. Ověřili jsme si, jak naprosto neschopná je policie. Už jsme dali zprávu veškerému našemu i zahraničnímu bulvárnímu tisku. Česká policie si udělala v Evropě pěknou vizitku! Nashledanou!”

Hlas ve sluchátku zavěsil. Nadstrážmistr chvíli zíral

do stěny, pak vztekle praštil sluchátkem.

Zbytek dne pak strávil tím, že se procházel po kanceláři, sprostě řval a trhal, co mu pod ruku přišlo.

Bylo o týden později, opět chvíle po poledni. Strážník tiše vklouzl do místnosti. Po scénách, které nadstrážmistr předvedl minulý týden, k němu jeho podřízení přistupovali s velkým respektem. Strážník byl velice nerad, že úkol sdělit nadstrážmistrově tuto zprávu připadl právě jemu, a velmi se bál jeho reakce.

„Promiňte pane nadstrážmistře...“

„Hm?“ Nadstrážmistr ani nezvedl hlavu od nějakých výkazů.

„Promiňte, ale před chvílí jsme dostali hlášení, že na centrální křižovatce přistál létající talíř a srazil se s tramvají značky Škoda.“

Nadstrážmistr přeletěl strážníka sžíravým pohledem a ten nevědomky ustoupil o několik kroků. Pak se zvedl, přešel místnost až k trezoru, zadal číselnou kombinaci otevřel jej a vytáhl revolver. Zastrčil jej za opasek, oblékl si kabát a vyšel před služebnu. Na centrální křižovatku to odtamtud bylo tak maximálně deset minut pěšky. Kráčel rychle a se svými podřízenými v patách byl u křižovatky hned. Zastavil se u rohu. Obrátil se ke svým podřízeným.

„Tady za tím rohem je to „UFO“.“ Posměšně se uchichtl. „Teď vám ukážu, co se s takovejhlema lidma dělá!“

Nabil revolver a vyřítíl se za roh. Jeho podřízení, kteří za rohem raději zůstali už slyšeli jen výstřely a řev nadstrážmistra:

„Parchanti malí! Si myslíte že vám sem pro randu nebo co? Vodvezte si tadyten krám, sakradrát!“

Pak se ovšem stalo něco, co nikdo nečekal. Létající talíř se zvedl a začal stoupat, byl výš a výš, až zmizel úplně.

Nadstrážmistr se ten den už v práci neobjevil. A neukázal se ani příští měsíc, ani příští rok. Prý si vybral dovolenou a pak přijal místo nočního hlídače v nějaké továrně.

Zprava z vyzkumne vesmirne lodi na zakladnu na osme planete obihajici okolo hvezdy Istrie v souhvezdi Velryby: Planeta obihajici okolo takzvaneho Slunce treti v poradí byla analyzovana jako nevhodna pro jakykoli vyzkum, mistni obyvatele lod privitali velice agresivne. Vyzkumna lod pokracuje dale dle planu k planetam Orionu.

Zelí (603 478 299)

Stařec (608 297 646)

Eliška (728 467 049)

T.O. Vpřed pro vlastní potřebu.
tovpred.ctrnacka.cz

